

Arrest

nr. 303 404 van 19 maart 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS**
 Rootenstraat 21/18
 3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker Z.A., dient op 20 maart 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt op 26 mei 2021 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 17 juni 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart het Afghaanse staatsburgerschap te bezitten, van Pashtou origine te zijn en afkomstig te zijn uit het dorp Mikhay van het district Ahmadkhel in de provincie Paktia, waar u uw hele leven woonde met uw ouders, twee broers en twee zussen. U komt uit een landbouwersfamilie. U ging sporadisch naar school toen u jong was, gedurende twee jaren. Nadat u met school gestopt was, hielp u vooral uw vader op jullie velden en boomgaard.

De taliban in uw regio had een verbod afgekondigd dat de mensen 's nachts niet buiten mogen komen. Desondanks gaan u en uw vader op een nacht wel jullie velden irrigeren. Uw vader doet dat liever dan overdag omdat het dan te druk is. Terwijl jullie bezig zijn, treffen jullie een gemaskerde en gewapende groep taliban. Ze wijzen jullie op het verbod om niet buiten te komen 's nachts, ze slaan jullie in elkaar en sturen jullie weg. Als jullie thuiskomen, gaat uw vader meteen naar de buurman Malando om daar het districtshuis te bellen. Hij brengt hen zo op de hoogte van wat jullie meegemaakt hebben. Daarop komen gewapende troepen van de overheid naar jullie dorp en gaan een gevecht aan met de taliban. Twee à drie taliban worden gedood, anderen raken gewond en worden opgepakt; nog anderen kunnen ontsnappen.

Een paar dagen later gaan u en uw vader opnieuw 's nachts naar de velden om er te werken. Uw vader stuurt u naar huis om thee te halen, maar als u terugkomt, vindt u uw vader doodgeschoten terug met een dreigbrief van de taliban erbij. Ze verwijten hem en zijn familie ongelovigen en spionnen te zijn. U gaat vanaf dan met de rest van uw familie bij een oom in hetzelfde dorp wonen. U zal daar ongeveer zes maanden blijven. Tijdens uw verblijf bij uw oom gaat u soms nog naar de velden en de boomgaard om die in de gaten te houden, maar u komt er minder dan vroeger. Uw oom ontvangt ook een dreigbrief van de taliban waarin hij wordt gezegd dat hij u naar hen moet brengen en dat hij hen moet betalen. Uw oom brengt u pas van deze brief op de hoogte als hij zelf ook beschoten wordt, kort voor jullie vertrek. Uw oom zegt u dat het niet meer veilig is voor u en voor hem en beslist dat jullie samen zullen vertrekken uit Afghanistan.

Aldus laat u uw moeder, broers en zussen bij uw tante achter (de vrouw van uw oom) en gaat u samen met uw oom eerst naar Kabul en dan naar Nimroz waar u de grens met Iran oversteekt. Aan de Iraans-Turkse grens raakt u uw oom kwijt. Zelf gaat u van Istanbul naar Griekenland waar u zeven maanden blijft. Bij vertrek uit Afghanistan had u uw taskara meegenomen, die u in Griekenland in het huis van een andere Afghaan bewaart. Bij vertrek uit Griekenland vergeet u echter deze taskara mee te nemen. U reist verder doorheen Europa en komt zo in België aan waar u op 20 maart 2019 een verzoek tot internationale bescherming indient. In België verklaart u bij binnenkomst minderjarig te zijn maar een leeftijdsonderzoek op 28 maart 2019 toont aan dat u op dat moment meerderjarig bent (meer bepaald 20,6 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar). U laat uw vriend in Griekenland weten dat u toch uw taskara kan gebruiken. Hij reist naar België en komt de taskara aan u afgeven. Ter staving van uw verzoek tot internationale bescherming legt u uw originele taskara voor.

Op 21 juni 2021 sluit het CGVS uw verzoek af met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus vanwege een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Op 15 oktober 2021 wordt deze beslissing door het CGVS ingetrokken vanwege de gewijzigde situatie in Afghanistan. Het beroep dat u reeds tegen deze beslissing heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt bijgevolg verworpen op 19 november 2021.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U verklaarde ten overstaan van de DVZ dat u op het moment van uw aankomst in België in maart 2019 minderjarig was, namelijk dat u zou geboren zijn op 1.01.2003 en bijgevolg 16 jaar oud zou zijn (zie registratie verzoek om internationale bescherming, fiche NBMV & verklaring DVZ dd. 13.09.2019). Op basis van een leeftijdsonderzoek uitgevoerd op 28 maart 2019 door het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven) in Leuven werd geconcludeerd dat u met een grote wetenschappelijke zekerheid ouder was dan 18 jaar waarbij 20,6 jaar een goede schatting was, met een standaarddeviatie van twee jaar. Bijgevolg oordeelde het CGVS dat er in uw hoofdte geen steunmaatregelen verleend dienen te worden omwille van de door u verklaarde minderjarigheid aangezien uit het voornoemde leeftijdsonderzoek blijkt dat u geenszins nog minderjarig was op het moment van uw aankomst en uw verzoek om internationale bescherming in België. Ter ondersteuning van uw leeftijd legt u uw taskara voor, opgemaakt op 8.02.1392 van de Afghaanse kalender (i.e. 28.04.2013 volgens de Westerse kalender). Daarop staat vermeld dat u op dat moment tien jaar oud bent. Hieromtrent dient echter te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het

Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten in het algemeen erg onzeker is. Het is dan ook maar zeer bedenkelijk dat de persoon op de foto op deze taskara (i.e. zijnde uzelf) maar tien jaar oud zou zijn, afgaande op de fysieke verschijning erop. Bovendien moet verwezen worden naar objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (toegevoegd aan uw administratief dossier) waaruit blijkt dat corruptie wijd verbreid is bij het verkrijgen van Afghaanse civiele documenten en attesten en dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten gemakkelijk op niet-reguliere wijze Afghaanse documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaat dit door u neergelegde document op zich niet om de vaststellingen omtrent uw leeftijd te herstellen. Voor het overige heeft u géén elementen kenbaar gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, noch heeft het Commissariaat-generaal dergelijke noden in uw hoofdte kunnen vaststellen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uit uw land van herkomst Afghanistan vertrokken bent op de vlucht voor de taliban die uw vader hadden doodgeschoten omdat ze hem ervan verdachten een spion te zijn voor de Afghaanse overheid; de taliban eiste van uw oom ook dat hij u naar hen zou brengen. Het commissariaat-generaal (CGVS) is echter van mening dat u het vluchtelingen- of het subsidiaire beschermingsstatuut niet kan worden toegekend. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die u aanhaalt.

Om te beginnen legt u onaannemelijke en vage verklaringen af over het moment waarop het incident met uw vader zou hebben plaatsgevonden. Als u daarnaar gevraagd wordt, verklaart u aanvankelijk niet te weten wanneer dat gebeurd is. Gevraagd in welk jaar het was, zegt u dat uw vader 'toch al vijf jaar geleden' gedood is. In welk jaar van de Afghaanse kalender het dan was, weet u echter niet te zeggen, meer nog, u verklaart 'niet gekeken te hebben naar welk jaar het was' en dat 'als er iets ergs gebeurd, dan denk je toch niet aan het jaar' (CGVS p. 10). Het is echter maar weinig overtuigend dat u er naar eigen zeggen niet bij stil zou staan welk jaar het was op het moment van deze toch ingrijpende gebeurtenis in uw leven. Van een persoon die zijn land ontvlucht op zoek naar internationale bescherming kan verwacht worden dat hij hét incident, dat het begin van zijn problemen inleidde, toch op zijn minst in een bepaald jaar kan situeren. Dit is hier niet het geval. Als u daarop gevraagd wordt in welke periode van het jaar het was, verklaart u dat het in de zomer moet geweest zijn, maar wanneer de zomer in Afghanistan valt blijkt u opvallend genoeg niet te weten. Gevraagd om het incident te situeren volgens wat er op dat moment op de velden stond, verklaart u dat de bonen net gezaaid waren (CGVS p. 10). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat bonen in uw regio gezaaid worden vanaf ongeveer begin mei tot ongeveer half juni, wat zich duidelijk in de lente situeert en bezwaarlijk de zomer genoemd kan worden zoals u ernaar refereert. Nochtans kan verwacht worden dat u – een landbouwerszoon die al sinds heel jonge leeftijd op het land en de velden meehielp met zijn vader – zeer goed op de hoogte bent van dergelijke zaken (nl. zaaitijden van vernoemde gewassen in bepaalde seizoenen en welke periodes van het jaar onder welke seizoenen kunnen gebracht worden) en bijgevolg duidelijk het meest ingrijpende moment van uw asielrelaas kan situeren in de tijd en het jaar. Dit is opnieuw niet het geval.

Dat u dit incident niet duidelijker zou kunnen situeren in de tijd door te verwijzen naar uw lage scholingsgraad (u ging naar eigen zeggen maar ongeveer twee jaar af en toe naar school), overtuigt niet. Om een dergelijke ingrijpende gebeurtenis in een bepaald jaar of seizoen te situeren, is geen doorgedreven opleiding of kennis van een kalender nodig. Bovendien blijkt dat u, ondanks uw verklaringen dat u niet kan lezen en schrijven, wel uw eigen naam kan schrijven en dingen in de koran kan lezen, dat u kan rekenen en het uur op een klok kan lezen, en dat u over een account op social media beschikt op uw gsm (CGVS p. 5-6). Met andere woorden, ondanks uw beperkte scholingsgraad, blijkt u over algemene en minimale cognitieve vaardigheden te beschikken. Hierdoor kan van u verwacht worden dat u toch overtuigender het incident in de tijd kan plaatsen dan u nu doet.

Over het incident zelf verklaart u dat u op dat moment, tijdens de nacht, met uw vader de velden aan het irrigeren was en dat jullie toen door de taliban werden geslagen en weggejaagd. Het blijkt ook uit uw verklaringen dat de taliban de mensen in uw regio al maanden daarvoor had gewaarschuwd en verboden om 's nachts buiten te komen. U voegt er zelfs aan toe dat als je toch uit je huis komt 's nachts, dat je dan gedood kan worden en dat ze daarvoor dan geen verantwoordelijkheid zullen nemen (CGVS p. 9, p. 11). Als u daarom wordt gevraagd waarom jullie het irrigeren van de velden per se 's nachts deden, verklaart u dat jullie dat deden 'omdat het overdag heel druk is, dat veel mensen dan water willen hebben en dat het 's

nachts rustiger is'. Erop gewezen dat het toch een groot risico inhield om 's nachts buiten te komen aangezien de taliban dat verboden had en u zelf aangeeft dat u dan gedood kan worden, verklaart u dat 'jullie niets anders deden, dat jullie toch naar de velden gingen ondanks het verbod, dat jullie dachten dat ze jullie niets zouden doen en dat risico's normaal zijn bij jullie'. Als u nogmaals gevraagd wordt waarom jullie toch 's nachts zomaar op de velden gingen werken ondanks het verbod van de taliban en het bijhorende, reële risico waarvan jullie zich blijkbaar bewust waren, verklaart u andermaal dat het overdag druk was, dat er minder water was en dat uw vader besliste dat jullie het 's nachts zouden doen (CGVS p. 11). Deze verklaringen overtuigen allerm minst en zijn weinig aannemelijk. Los van de vraag op welke manier het 'heel druk' kon zijn in een Afgaans landbouwersdorp waar slechts 40-45 families wonen (CGVS p. 5), rijst de vraag waarom jullie deze 'drukte' wilden vermijden door doelbewust het gevaar op de zoeken en 's nachts te gaan irrigeren. Jullie waren immers goed op de hoogte van het verbod van de taliban om zich 's nachts buiten te begeven en van de mogelijke gevolgen van het overtreden van dit verbod. Op deze pertinente vraag weet u dus geen overtuigend antwoord te geven, waardoor de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten opnieuw ondermijnd wordt.

Meer nog, u en uw vader zouden zich enkele dagen later – nadat jullie die eerste nacht dus al opgemerkt waren door de taliban en door hen geslagen en weggejaagd – opnieuw 's nachts op de velden begeven hebben om verder te irrigeren (tijdens deze tweede nacht zou dan ook uw vader gedood zijn). Jullie hadden in de paar dagen tussen deze nachten, ondanks jullie eerdere nachtelijke aanvaring met de taliban, überhaupt niets veranderd aan jullie gedrag of activiteiten. Naar eigen zeggen 'trok uw vader zich daar niets van aan, dachten jullie dat er geen nieuwe problemen zouden zijn en dat die ene nacht voorbij was' (CGVS p. 13). Deze verklaringen en de vaststelling dat jullie schijnbaar onverstoorde verder deden met jullie activiteiten (en dan nog opnieuw 's nachts), zijn dermate opzienbarend dat ze uw geloofwaardigheid verder op de helling plaatsen. Het is nauwelijks te geloven dat jullie, gezien de reputatie van de taliban, jullie eerdere confrontatie met hen en het feit dat ze jullie letterlijk gezegd hadden dat jullie de velden overdag konden irrigeren, deden alsof er niets aan de hand was, gewoon jullie activiteiten verderzetten en zelfs opnieuw het nachtelijke verbod met de voeten traden – op dat moment zouden door jullie toedoen immers al meerdere taliban zijn gedood, gewond en gevangen genomen door de overheidstroepen, en volgens u durfden zelfs de arbaki's 's nachts niet buiten komen omdat ze bang waren (CGVS p. 11, 12).

De bijzonder opmerkelijke vaststellingen omtrent de gedragingen van u en uw vader in de door u geschetste context zijn daarmee nog niet ten einde. U verklaart dat uw vader, nadat jullie de eerste nacht door de taliban geslagen werden en naar huis weggestuurd waren, opnieuw het huis verliet en diezelfde nacht nog naar de buurman ging, enkele minuten verderop in het dorp. Volgens u was uw vader boos om wat er net gebeurd was met de taliban en ging hij naar de buurman om naar de overheid te bellen (jullie hadden thuis zelf geen telefoon of gsm; de buurman wel) (CGVS p. 11-12). Het is echter opnieuw maar weinig aannemelijk dat uw vader – die net met zijn zoon betrapt en geslagen was door gewapende taliban, door hen gewezen was op het nachtelijke verbod om buiten te komen en daarop door hen kordaat naar huis was gestuurd – ondanks zijn woede, dan meteen weer datzelfde verbod zou overtreden door buiten te gaan en zich zo andermaal vrijwillig in groot potentieel gevaar brengen. Het alternatief was, gezien de omstandigheden, nochtans veel logischer en veel veiliger; nl. gewoon thuis blijven en niets doen (of nog niets doen tot de volgende dag begon en het nachtelijke verbod dus niet meer in voege was). U biedt opnieuw geen overtuigende verklaring voor deze opmerkelijke vaststelling: "Mijn vader was heel boos. Ik kon niet tegen mijn vader zeggen om dat niet te doen. Hij is dus gegaan" (CGVS p. 12).

Zoals hierboven reeds opgemerkt is het maar weinig aannemelijk dat u en uw vader tussen het eerste en het tweede nachtelijke incident (respectievelijk jullie confrontatie met de taliban en de dood van uw vader) bleken te doen alsof er niets aan de hand was en jullie gewoon jullie activiteiten verder zetten, zonder meer. Ook voor de periode van zes maanden die u nadien bij uw oom zou gewoond hebben, blijkt dit op te gaan. Na de moord op uw vader bleef u dus nog een half jaar in hetzelfde dorp te wonen (weliswaar in het huis van uw oom, maar ook slechts op vijf minuten van jullie eigen huis) en bleek u amper meer voorzichtigheid aan de dag te leggen dan voorheen, ondanks de incidenten die reeds zouden zijn voorgevallen. U verklaart immers dat u nog steeds soms naar de velden ging ('gewoon om te kijken of alles ok was met de velden en de boomgaard'), weliswaar niet meer 's nachts (CGVS p. 14). Het is niet alleen opvallend dat u, nadat de taliban u had aangevallen op uw velden en nadat ze daar uw vader hadden vermoord, nog een half jaar openlijk bleef verder verblijven in hetzelfde dorp waar voor u zich het onheil had afgespeeld en dat u bovendien soms nog terugging naar de bewuste plaats (zijnde uw velden en boomgaard). Dit te meer omdat u reeds op de hoogte zou zijn geweest van het gevaar dat boven uw hoofd hing: de taliban verdacht u ervan een spion te zijn en bleek u in het vizier te hebben – toen u het lijk van uw vader had ontdekt, had u daarbij immers ook een dreigbrief van de taliban gevonden waarin stond dat jullie spionnen waren en allemaal gedood moesten worden. Nog opmerkelijker wordt het als blijkt dat u gewoon bij uw oom en dus in uw eigen dorp bleef wonen nadat ook uw oom zo'n dreigbrief had gekregen en hij werd opgeroepen om u aan de taliban uit te leveren. Uw verklaringen dat uw oom deze brief 'niet echt serieus' nam en dat hij u daarvan niet

op de hoogte bracht en jullie bijgevolg niets deden, zijn weinig geloofwaardig te noemen in de context en onder de omstandigheden die u tijdens uw relaas heeft uiteengezet (CGVS p. 14).

Ten slotte dient nog gewezen te worden op een aantal andere, weinig aannemelijke elementen uit uw asielaanvraag. U verklaart dat de groep taliban die u en uw vader waren tegengekomen gemaskerd waren en dat u ze zodoende niet kon herkennen. Anderzijds verklaart u ook dat er in uw regio verschillende groepen taliban zijn, waaronder die van Haqqani, Shamtu, Adam, en nog andere. Gevraagd welke groep het dan zou geweest zijn die u was tegengekomen met uw vader, weet u niet – naar eigen zeggen omdat ze dus gemaskerd waren. Echter, door jullie toedoen was die groep taliban wel aangevallen door de overheid, werden er alzo 2 à 3 van hen gedood en raakten nog anderen van hen gewond en werden er zelfs opgepakt. Dat u dan, ondanks het feit dat ze gemaskerd waren op het moment van jullie aanvaring, nog steeds geen enkele indicatie kan geven om welke groep taliban het zou gaan, is weinig overtuigend. Dit incident (uw aanvaring met de taliban, het daaropvolgende vuurgevecht met de overheidsstroepen, de moord op uw vader en de bedreigingen van de taliban) speelde zich immers af in uw bescheiden dorpsgemeenschap waar de taliban eerder al tussengekomen was (in de vorm van het opleggen aan het dorp van een uitgangsverbod). Aldus is het niet ondenkbaar dat u meer had kunnen weten over deze groep, eventueel achteraf via de overheidsdiensten die jullie zelf hadden gewaarschuwd en die er dus in geslaagd waren een aantal personen van de bewuste talibangroep op te pakken (CGVS p. 12-13). Uw onwetendheid op dit vlak is niet aannemelijk; de groep taliban in kwestie is immers bepalend voor uw lotgevallen (zij zouden verantwoordelijk zijn voor de dood van uw vader en uzelf zou door hen zelfs met de dood bedreigd zijn). Verder verklaart u ook dat uw oom bezig was met de moord op uw vader aan te klagen. Uit uw verklaringen blijkt dat hij zich daartoe tot verschillende instanties heeft gewend of dat op verschillende manier gedaan heeft ('mijn oom is daarmee bezig geweest en zo om overal te klagen'), maar u blijkt daar verder niets over te weten. Nochtans had hij daartoe volgens u documenten gekregen en had hij deze zelfs bij zich toen u samen met hem het land ontvluchtte (CGVS p. 7, p. 13). Indien uw eigen vader een slachtoffer was van de taliban en u door deze groep zelf ook nog als een doelwit beschouwd werd, kan toch verwacht worden dat u meer weet over de demarches die uw oom in deze context nog had ondernomen. U bent immers de oudste zoon van uw gezin en bijgevolg het oudste mannelijke familielid van uw gezin na het overlijden van uw vader (toch een niet onbelangrijk gegeven in de Afghaanse, paternale maatschappij) en u woonde bovendien nog zes maanden bij uw oom thuis en reisde zelfs met hem het land uit. U verkeerde dus in de mogelijkheid om beter geïnformeerd te zijn op dit vlak, wat hier niet het geval is.

Gelet op bovenstaande vaststellingen dient geconcludeerd dat er geen geloof kan gehecht worden aan de door u aangehaalde feiten waarbij u en uw vader door de taliban zouden zijn aangevallen, uw vader kort nadien vermoord werd en uzelf ook met de dood bedreigd. Zodoende heeft u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk gemaakt.

Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud op 26 mei 2021 plaatsvond, voordat de taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft, en erkent dat er met de machtsverovering een nieuwe situatie in uw land van herkomst is ontstaan. Er moet worden benadrukt dat, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, er redelijkerwijze van u kan verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Er moet echter worden vastgesteld dat u sinds de machtsverovering en sinds de intrekking van de beslissing d.d. 21/6/2021 door het CGVS op 15 oktober 2021 geen enkel concreet element heeft meegedeeld. Het CGVS heeft tevens onderzocht of er, na onderzoek van de nieuwe situatie in Afghanistan en op basis van het geheel van de elementen en de vaststellingen in uw dossier, indicaties zijn van elementen die een impact zouden hebben op uw persoonlijke situatie, maar kwam tot de vaststelling dat er geen zulke indicaties in uw dossier aanwezig zijn. Mocht dit toch het geval zijn geweest en zouden er dergelijke indicaties zijn geweest, dan zou een nieuw persoonlijk onderhoud georganiseerd zijn. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt echter dat het CGVS een duidelijk zicht heeft op alle relevante aspecten in het licht van de machtsverovering en uw persoonlijke situatie en profiel en dat er geen indicaties zijn dat in uw geval een bijkomend persoonlijk onderhoud noodzakelijk moet worden geacht.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst

terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers

terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Paktia in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar de provincie Paktia een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Ahmadkhel, Paktia. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een dertelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot

een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op

ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming. De taskara die u neerlegt, werd reeds eerder besproken (zie boven) en kan bovenstaande vaststellingen aldus niet wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur o.a. het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, en van het artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag). Tevens meent verzoeker dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

Verzoeker vat zijn betoog aan door in te gaan op zijn vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Hij stelt dat het CGVS ten onrechte weigerde om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen en hij wel degelijk gevaar loopt in Afghanistan. Hij vreest het slachtoffer te zullen worden van een afrekening door de taliban nadat enkele van hun leden werden gedood in een vuurgevecht met het Afghaanse leger en enkelen van hen waren opgepakt. De taliban beschuldigt verzoeker en zijn vader ervan dat zij hun leden, die – kort voor het gewapend treffen – aan verzoekers vader hadden opgedragen om 's nachts de velden niet meer te komen irrigeren, te hebben gerapporteerd bij de autoriteiten en met hen te hebben samengewerkt. Verzoeker vreest dat hij tegen dergelijke feiten (wraakacties vanwege de taliban) niet zal kunnen rekenen op een afdoende bescherming van de Afghaanse autoriteiten. Verzoeker haalt verder aan dat uit zijn verklaringen is gebleken dat zijn vader om het leven was gekomen nadat hij was doodgeschoten door de taliban, wat maakt dat hij steeds in onveiligheid zal blijven leven in Afghanistan. Verzoeker poneert verder dat hij het oneens is met de gronden waarop het CGVS zich had gebaseerd om hem de hoedanigheid van vluchteling te weigeren en meent dat zijn problemen ten onrechte worden geringschat. Hij meent dat zijn problemen van vervolgingen door de taliban en zijn angst om het slachtoffer te worden van represailles, in zijn concrete geval, wel degelijk ernstig zijn.

Hij haalt voorts aan dat het CGVS geen, minstens te weinig, rekening heeft gehouden met de concrete omstandigheden en feitelijkheden ter plaatse alsook met zijn persoonlijkheid en profiel.

Verzoeker stelt dat de reden waarom zijn verklaringen over zijn leeftijd niet altijd eensluidend zijn geweest uitsluitend heeft te maken met het feit dat het begrip 'leeftijd' voor hem, net zoals het geval is voor de meeste Afghanen, niet belangrijk is. Bij zijn aankomst op het Belgisch grondgebied, was verzoeker ervan overtuigd dat hij 16 jaar (bijna 17 jaar) en dus minderjarig was en dat dit de leeftijd is die hij van zijn ouders heeft meegekregen. Hij stelt verder dat hij niet anders kan dan zich akkoord te verklaren met de objectieve leeftijdsgegevens die hem door het Universitair ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven) werden aangereikt.

Verzoeker haalt aan dat het CGVS bij het nemen van de beslissing ten onrechte geen rekening heeft gehouden met zijn relatief jonge leeftijd, zijn lage scholingsgraad, en met het tijdsverloop van bijna vijf jaren tussen de gebeurtenissen in Afghanistan en zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS. Verder poneert verzoeker dat hij tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken had aangehaald dat hij lijdt aan geheugenproblemen en in dat opzicht het CGVS de oprechtheid van zijn verklaringen ten onrechte in vraag

stelt om reden dat hij zgn. gebrekkige antwoorden zou hebben gegeven op enkele vragen over het exacte tijdstip van het incident met de taliban waarbij zijn vader om het leven was gebracht.

Verder stelt verzoeker dat het CGVS hem ten onrechte verwijt geen 'aannemelijke verklaringen' te hebben afgelegd, terwijl het CGVS zelf ten onrechte uitgaat van hypothetische scenario's en geen rekening houdt met het gegeven dat de realiteit ter plaatse anders kan zijn. Verzoeker zet uiteen waarom hij en zijn vader 's nachts de velden gingen irrigeren en wijst er hierbij ook op dat zijn vader eigenzinnig en "stijfhoofdig" van aard was, en gezien zijn aanvaringen in het verleden met andere families in het dorp rond het afwisselend gebruik van de waterput, hij weigerde om zich de les te laten spellen door een talibanlid dat hem zou gaan opleggen wanneer hij wel of niet zijn veld zou mogen irrigeren. Verzoeker haalt hierbij verder aan dat de protection officer aan hem geen enkele bijkomende vraag had gesteld noch had de protection officer aan hem toegelicht welke informatie hij eigenlijk verwachtte te horen, laat staan dat de protection officer verzoeker had gewezen op het grote belang om nog méér concrete toelichting te geven. Indien de protection officer vond dat het antwoord van verzoeker niet volstond of dat er nog te veel onduidelijkheden waren, dan had niets de hem belet om aan verzoeker extra vragen te stellen, hetgeen in casu ten onrechte niet is gebeurd. Verzoeker meent daarom dat het CGVS ten onrechte conclusies trekt in zijn nadeel, als zouden zijn verklaringen dienaangaande onaannemelijk zijn geweest.

Verder stelt verzoeker dat uit zijn persoonlijk onderhoud wel degelijk is gebleken dat hij een voldoende duidelijk zicht heeft geboden over zijn levensomstandigheden in zijn geboorteplaats Mikhay de voorbije jaren, de regio waar hij is opgegroeid, het werk van zijn vader, de macht van de lokale taliban en hun bedreigingen aan zijn adres alsook de moeilijkheden die daaruit voortvloeiden. Hij haalt verder aan dat de diverse correcte, coherente en eensluidende antwoorden die hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud wél wist te geven op specifieke vragen aangaande zijn herkomstregio, asielrelaas en profiel, ten onrechte worden doodgezwegen in de weigeringsbeslissing en het uiteraard niet opgaat om in deze beslissing uitsluitend die vragen uit te kiezen waarop hij misschien een incoherent of onvoldoende antwoord heeft gegeven en te zwijgen over de meerdere andere vragen waarop hij wél een overtuigend antwoord heeft gegeven. Volgens verzoeker gaat het CGVS ten onrechte selectief tewerk. Hij poneert dat de hoeveelheid verklaringen die hij heeft afgelegd tijdens zijn opeenvolgende gehoren, waar hij wél blijf gaf van een doorleefd asielrelaas, in ruime mate het aantal verklaringen die dat misschien, op enkele onderdelen na, niet waren, overstijgen.

Verzoeker benadrukt dat zijn verklaringen over zijn moeilijkheden met de taliban wel degelijk eerlijk waren. Hij stelt verder dat hij 'onvoorbereid' naar zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS was gegaan en dat het CGVS ten onrechte geen rekening heeft gehouden met de traumatische ervaringen die hij heeft opgelopen. Hij poneert dat het CGVS zijn zorgvuldigheidsplicht niet nakomt doordat er geen gedegen onderzoek is gevoerd en dat er dus een manifeste beoordelingsfout is begaan.

Verzoeker vervolgt zijn betoog door in te gaan op het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Hij stelt in dit kader dat de NAVO-troepen het land hebben verlaten, maar de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan nog steeds volatiel blijft en dat indien hij zou terugkeren naar zijn herkomstregio in Mikhay in het district Ahmadkhel in de provincie Paktia, na een langdurige afwezigheid van meer dan vijf jaar in het buitenland, hij een grote aandacht zal trekken van de plaatselijke bevolking met alle verhoogde veiligheidsrisico's vandien. Verzoeker vreest dat hij hierdoor een ernstig risico loopt op o.a. een ontvoering hetzij een afrekening om reden dat hij als een ongelovige zal worden aanzien. Door hier geen aandacht aan te besteden meent hij dat het CGVS een manifeste beoordelingsfout heeft begaan.

Verzoeker vordert in hoofdorde de bestreden beslissing te vernietigen, hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde het dossier terug te sturen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek.

3. Aanvullende nota

De verwerende partij maakt op 13 oktober 2023 overeenkomstig voormeld artikel een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt. Zij voegt hierbij de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 23 september 2022 toe en verwijst via consulteerbare weblinks naar:

- EUAA "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van 4 november 2022;
- EUAA "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023;
- EUAA "Afghanistan: Security Situation" van augustus 2022;
- COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie" van 5 mei 2022;
- EASO "Afghanistan Country Focus" van januari 2022;
- EUAA "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022;

- EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020;
- EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022;
- UNAMA “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan” van juni 2023.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingen-wet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of zou kunnen worden blootgesteld en de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met

de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt.

Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen. Dit onderdeel van het enig middel van verzoeker zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoeker verklaart dat hij uit Afghanistan is vertrokken op de vlucht voor de taliban die zijn vader zouden hebben doodgeschoten omdat ze hem ervan verdachten een spion te zijn voor de Afghaanse overheid en de taliban van zijn oom zouden hebben geëist om verzoeker naar hen te brengen.

5.2. Verzoeker legt in het kader van zijn huidig beschermingsverzoek enkel zijn originele taskara neer.

Zijn taskara is opgemaakt op 8.02.1392 van de Afghaanse kalender (28 april 2013 volgens de Westerse kalender) en er staat op vermeld dat hij op dat moment tien jaar oud was.

De Raad herinnert eraan dat hij de bewijswaarde van de voorgelegde stukken soeverein mag beoordelen (RvS 27 oktober 2022, nr. 15.076 (c)). Hij dient niet aan te tonen dat de voorgelegde stukken vals of niet authentiek zijn, maar het volstaat duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar zijn oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten.

In dit kader volgt uit de objectieve landeninformatie in het administratief dossier (AD CGVS, map met landeninformatie, COI Focus *“Afghanistan: corruptie en documentenfraude”*, 14 januari 2021) dat de beschikbaarheid en betrouwbaarheid van Afghaanse documenten als erg onzeker gelden en dit omwille van grootschalige corruptie, omkoping, fraude en vervalsing bij het verkrijgen van officiële Afghaanse overheidsdocumenten of documenten die zijn uitgegeven door andere personen of instanties dan de voormalige overheid, alsook omwille van de inmenging van smokkelnetwerken waardoor de authenticiteit van Afghaanse documenten over het algemeen laag is. Bijgevolg kan aan Afghaanse documenten maar een zeer beperkte bewijswaarde worden gehecht, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt onderstreept. Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit blijkt dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, noch slaagt hij erin om de gemaakte appreciatie te weerleggen of in een ander daglicht te stellen.

Gelet op wat voorafgaat, kan aan zijn voorgelegde taskara maar een beperkte bewijswaarde worden gehecht. Deze bewijswaarde wordt nog meer ondermijnd door de resultaten van verzoekers leeftijds-onderzoek op vraag van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie. In de bestreden beslissing wordt er

terdege op gewezen dat in het kader van dit leeftijdsonderzoek, uitgevoerd op 28 maart 2019, verzoekers leeftijd werd vastgesteld op 20,6 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar, hetgeen betekent dat niet kan worden uitgesloten dat hij op die datum minstens 18,6 jaar oud was (AD, leeftijdsbepaling, FOD Justitie, Dienst Voogdij, 2 april 2019). Dit leeftijdsonderzoek wijst uit dat verzoeker bij de registratie van zijn beschermingsverzoek alleszins niet 16 jaar oud en minderjarig was, zoals hij heeft voorgehouden (AD, registratie verzoek om internationale bescherming, fiche NBMV en verklaring DVZ van 13 september 2019). Er ligt immers een verschil van minstens twee jaar tussen verzoekers beweerde leeftijd op basis van zijn beweerde geboortedatum en zijn minimumleeftijd op basis van het leeftijdsonderzoek. De beslissing van de Dienst Voogdij wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet is vernietigd of ingetrokken. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij. Verzoeker heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten, minstens toont hij het tegendeel niet aan. Aldus kon de commissaris-generaal zich op goede gronden steunen op de beslissing van de Dienst Voogdij aangaande het leeftijdsonderzoek dat werd uitgevoerd. Ten aanzien van de Raad staat de leeftijds-bepaling in opdracht van de Dienst Voogdij bijgevolg vast. De voorgelegde taskara kan in casu, gelet op zijn beperkte bewijswaarde, niet opwegen tegen de medische resultaten van het leeftijdsonderzoek.

Waar verzoeker aangaande zijn leeftijd in het verzoekschrift opmerkt dat hij hierover niet altijd eensluidend is geweest omdat het begrip 'leeftijd' voor hem, net zoals het geval is voor de meeste Afghanen, niet belangrijk is, doet hij geen afbreuk aan de voorgaande bevindingen. Overigens kan er op worden gewezen dat verzoeker zich in het verzoekschrift zelf akkoord verklaard met de bevindingen van het leeftijdsonderzoek.

De bevindingen met betrekking tot verzoekers leeftijd worden in de bestreden beslissing enkel aangewend om vast te stellen dat hij geen bijzondere procedurele noden heeft. Op geen enkele wijze worden deze bevindingen gebruikt om zijn algemene geloofwaardigheid in vraag te stellen of te poneren dat hij intentioneel de Belgische overheden zou hebben misleid. Verzoekers betoog in deze zin is dan ook niet dienstig.

5.3. Na lezing van het administratief dossier, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde feiten waarbij hij en zijn vader door de taliban zouden zijn aangevallen, zijn vader kort nadien zou zijn vermoord en verzoeker zelf ook met de dood zou zijn bedreigd.

De commissaris-generaal stelt onder meer terdege vast dat (i) verzoeker onaannemelijke en vage verklaringen heeft afgelegd over het moment waarop het incident met zijn vader zou hebben plaatsgevonden, (ii) de gedragingen/activiteiten van verzoeker en zijn vader in de door hem geschetste context met de taliban weinig aannemelijk zijn, (iii) verzoekers gedrag na de dood van zijn vader, toen hij een half jaar bij zijn oom ging wonen in hetzelfde dorp, evenmin aannemelijk is in de door hem geschetste omstandigheden en hetzelfde geldt voor zijn ooms gedrag na het ontvangen van een dreigbrief, (iv) het niet aannemelijk is dat hij niet weet met welke groep van de taliban hij problemen zou kennen, en (v) verzoeker geen informatie kan geven omtrent de stappen die zijn oom heeft ondernomen om de moord op zijn vader aan te klagen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze kernbevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot verzoekers verklaringen vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

5.4. Verzoeker meent in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal ten onrechte geen rekening hield met zijn relatief jonge leeftijd, zijn lage scholingsgraad en met het tijdsverloop van bijna vijf jaar tussen de gebeurtenissen in Afghanistan en zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS.

Verzoekers betoog kan evenwel niet zonder meer worden gevolgd.

Uit het hierboven vermeld leeftijdsonderzoek, uitgevoerd op 28 maart 2019, blijkt dat verzoeker op het moment van zijn persoonlijk onderhoud op 26 mei 2021 bij het CGVS minstens 19-20 jaar oud moet zijn geweest. Verder blijkt uit zijn verklaringen dat hij twee jaar naar school is geweest en dat hij niet volledig analfabeet is (verklaringen DVZ, punt 11; NPO, p. 5).

Ook van een jeugdig persoon met een lage scholingsgraad kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij in staat is duidelijke, volledige, coherente en aannemelijke verklaringen af te leggen over de gebeurtenissen die de aanleiding waren om zijn land van herkomst te verlaten alsook dat hij zijn relaas op een doorleefde

wijze weet uiteen te zetten. Bovendien houdt een beperkte scholing niet in dat verzoekers inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast, minstens wordt dit niet aangetoond. Uit het administratief dossier blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond, waarbij onder meer naar zijn scholingsniveau werd gepeild, en dat hij doorheen zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS ruim de mogelijkheid kreeg zijn individuele situatie en vluchtrelaas toe te lichten. Er werden hem zowel gerichte als open vragen gesteld die hem toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. Er was ook bijstand van een tolk Pashtou en verzoekers advocaat was aanwezig en kon zijn opmerkingen geven op het einde. Noch uit het gehoor, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. In elk geval toont verzoeker dit niet in concreto aan. Uit het voorgaande blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de verklaringen van verzoeker en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met zijn leeftijd, maturiteit, evenals met de algemene situatie in zijn land van herkomst. Aldus werd rekening gehouden met het specifieke profiel van verzoeker, werden zijn rechten gerespecteerd en kon hij voldoen aan zijn verplichtingen.

Voorts wijst de Raad nog op hetgeen de commissaris-generaal heeft vastgesteld in de bestreden beslissing omtrent verzoekers lage scholingsgraad: *“Dat u dit incident niet duidelijker zou kunnen situeren in de tijd door te verwijzen naar uw lage scholingsgraad (u ging naar eigen zeggen maar ongeveer twee jaar af en toe naar school), overtuigt niet. Om een dermate ingrijpende gebeurtenis in een bepaald jaar of seizoen te situeren, is geen doorgedreven opleiding of kennis van een kalender nodig. Bovendien blijkt dat u, ondanks uw verklaringen dat u niet kan lezen en schrijven, wel uw eigen naam kan schrijven en dingen in de koran kan lezen, dat u kan rekenen en het uur op een klok kan lezen, en dat u over een account op social media beschikt op uw gsm (CGVS p. 5-6). Met andere woorden, ondanks uw beperkte scholingsgraad, blijkt u over algemene en minimale cognitieve vaardigheden te beschikken. Hierdoor kan van u verwacht worden dat u toch overtuigender het incident in de tijd kan plaatsen dan u nu doet.”*

Het lange tijdsverloop tussen het persoonlijk onderhoud en de feiten die zich destijds hebben afgespeeld, kan evenmin verschoning bieden voor de vage en ongeloofwaardige verklaringen die verzoeker heeft afgelegd. Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn veiligheid en zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij bij machte is om in elke stand van het geding een zo correct, volledig, precies en waarheidsgetrouw mogelijk vluchtrelaas weer te geven en dat hij telkenmale coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, ook al hebben deze reeds enige tijd geleden plaatsgevonden en ondanks andere feiten die in tussentijd zijn voorgevallen. De vastgestelde vage en ongeloofwaardige verklaringen hebben betrekking op elementen die behoren tot de kern van zijn vluchtrelaas. Deze elementen betreffen ingrijpende gebeurtenissen en bepalende ervaringen in verzoekers leven waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij, ook na verloop van de tijd, in staat is hierover coherente en eenduidige verklaringen af te leggen, quod non in casu.

Waar verzoeker er ter verklaring van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen nog op wijst dat hij zeer traumatische gebeurtenissen heeft meegemaakt (in zijn land van herkomst en op zijn reisweg), wat kan leiden tot psychische stoornissen zoals verdringing, vervlakking, verandering van de bewustzijnstoestand en zelfs tot een vertekende beleving van de werkelijkheid, slaagt hij er andermaal niet in de Raad te overtuigen. Verzoeker heeft immers noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ), noch bij het CGVS noch in de loop van de procedure bij de Raad enig stuk neergelegd waaruit kan blijken dat hij te kampen heeft met dergelijke trauma's of psychologische stoornissen. Uit de vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' blijkt dat verzoeker geen melding maakte van elementen of omstandigheden die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure voor internationale bescherming zouden kunnen bemoeilijken (AD, stuk 7, vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' DVZ + beoordeling bijzondere procedurele noden, 13 september 2019). Verzoeker heeft tijdens het persoonlijk onderhoud op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van psychologische problemen waardoor hij moeilijkheden zou hebben om zich bepaalde feiten te herinneren. Hij brengt evenmin een medisch attest bij ter staving van zijn beweringen in dit verband. Bijgevolg kan geenszins blijken dat verzoeker ten tijde van zijn interview bij de DVZ of tijdens zijn gehoor op het CGVS in de onmogelijkheid verkeerde of verhinderd was gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen. Daargelaten verzoekers blote beweringen dienaangaande, kan uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan op generlei wijze blijken dat traumatische ervaringen hem zouden hebben verhinderd om volwaardige verklaringen af te leggen, wat hij in het verzoekschrift ook uitdrukkelijk erkent door te stellen dat uit zijn onderhoud is gebleken dat hij zijn asielaarsaanspraak afdoende heeft toegelicht op een overtuigende en doorleefde manier.

5.5. Verzoeker wijst er verder op dat hij tijdens zijn interview op de DVZ heeft aangehaald dat hij lijdt aan geheugenproblemen en dat in dat opzicht het CGVS de oprechtheid van zijn verklaringen ten onrechte in vraag stelt om reden dat hij zogenaamd gebrekkige antwoorden zou hebben gegeven op enkele vragen over het exacte tijdstip van het incident met de taliban waarbij zijn vader om het leven was gebracht. Verzoeker legt evenwel geen medisch attest voor om zijn beweerde geheugenproblemen te staven zodat

het in casu niet meer dan een loutere beweringen betreft. Uit verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud kan verder niet blijken dat hij te kampen had met geheugenproblemen en evenmin maakte hij hiervan melding, noch haalde hij geheugenproblemen aan om zijn vage verklaringen te vergoelijken. Integendeel, verzoeker werd meermaals gevraagd om het tijdstip van het incident met zijn vader meer concreet te duiden, zonder dat daarbij een precieze datum werd verwacht. De verklaringen die verzoeker gaf voor zijn onmogelijkheid om het moment nader in de tijd te duiden, hebben niets te maken met geheugenproblemen en zijn in het licht van zijn profiel als landbouwerszoon verder geheel niet overtuigend en aannemelijk. Met zijn voorgaand ongestaafd betoog werpt verzoeker geen ander licht op en ontkracht noch weerlegt hij de onderstaande pertinente vaststellingen hierover uit de bestreden beslissing: *“Om te beginnen legt u onaannemelijke en vage verklaringen af over het moment waarop het incident met uw vader zou hebben plaatsgevonden. Als u daarnaar gevraagd wordt, verklaart u aanvankelijk niet te weten wanneer dat gebeurd is. Gevraagd in welk jaar het was, zegt u dat uw vader ‘toch al vijf jaar geleden’ gedood is. In welk jaar van de Afghaanse kalender het dan was, weet u echter niet te zeggen, meer nog, u verklaart ‘niet gekeken te hebben naar welk jaar het was’ en dat ‘als er iets ergs gebeurd, dan denk je toch niet aan het jaar’ (CGVS p. 10). Het is echter maar weinig overtuigend dat u er naar eigen zeggen niet bij stil zou staan welk jaar het was op het moment van deze toch ingrijpende gebeurtenis in uw leven. Van een persoon die zijn land ontvlucht op zoek naar internationale bescherming kan verwacht worden dat hij hét incident, dat het begin van zijn problemen inluidde, toch op zijn minst in een bepaald jaar kan situeren. Dit is hier niet het geval. Als u daarop gevraagd wordt in welke periode van het jaar het was, verklaart u dat het in de zomer moet geweest zijn, maar wanneer de zomer in Afghanistan valt blijkt u opvallend genoeg niet te weten. Gevraagd om het incident te situeren volgens wat er op dat moment op de velden stond, verklaart u dat de bonen net gezaaid waren (CGVS p. 10). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat bonen in uw regio gezaaid worden vanaf ongeveer begin mei tot ongeveer half juni, wat zich duidelijk in de lente situeert en bezwaarlijk de zomer genoemd kan worden zoals u ernaar refereert. Nochtans kan verwacht worden dat u – een landbouwerszoon die al sinds heel jonge leeftijd op het land en de velden meehielp met zijn vader – zeer goed op de hoogte bent van dergelijke zaken (nl. zaaitijden van vernoemde gewassen in bepaalde seizoenen en welke periodes van het jaar onder welke seizoenen kunnen gebracht worden) en bijgevolg duidelijk het meest ingrijpende moment van uw asielrelaas kan situeren in de tijd en het jaar. Dit is opnieuw niet het geval.”*

De Raad besluit dat uit niets blijkt dat verzoeker omwille van geheugenproblemen in de onmogelijkheid verkeerde of verhinderd was om gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen. Verzoeker maakt geen melding van geheugenproblemen in het kader van de vragenlijst ‘bijzondere procedurele noden’, bij aanvang van zijn persoonlijk onderhoud of op het einde van dit onderhoud. Hij bevestigde dat zijn gehoor op de DVZ goed was verlopen, hij de tolk aldaar goed verstond en alle essentiële elementen kon weergeven. Ook op het einde bevestigde hij dat hij alles had kunnen uitleggen en maakte hij geen gewag van geheugenproblemen (NPO, p. 2 en 15). Verzoekers advocaat maakte hiervan evenmin enige melding. Ten slotte werd verzoeker in het bezit gesteld van een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud op basis van artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet, maar maakte hij geen opmerkingen over, zodat hij wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

5.6. De Raad wijst verder op hetgeen de commissaris-generaal heeft vastgesteld omtrent het eerste incident met de taliban en de gedragingen van verzoeker en zijn vader in de door hem geschetste context en omstandigheden:

“Over het incident zelf verklaart u dat u op dat moment, tijdens de nacht, met uw vader de velden aan het irrigeren was en dat jullie toen door de taliban werden geslagen en weggejaagd. Het blijkt ook uit uw verklaringen dat de taliban de mensen in uw regio al maanden daarvoor had gewaarschuwd en verboden om ‘s nachts buiten te komen. U voegt er zelfs aan toe dat als je toch uit je huis komt ‘s nachts, dat je dan gedood kan worden en dat ze daarvoor dan geen verantwoordelijkheid zullen nemen (CGVS p. 9, p. 11). Als u daarom wordt gevraagd waarom jullie het irrigeren van de velden per se ‘s nachts deden, verklaart u dat jullie dat deden ‘omdat het overdag heel druk is, dat veel mensen dan water willen hebben en dat het ‘s nachts rustiger is’. Erop gewezen dat het toch een groot risico inhield om ‘s nachts buiten te komen aangezien de taliban dat verboden had en u zelf aangeeft dat u dan gedood kan worden, verklaart u dat ‘jullie niets anders deden, dat jullie toch naar de velden gingen ondanks het verbod, dat jullie dachten dat ze jullie niets zouden doen en dat risico’s normaal zijn bij jullie’. Als u nogmaals gevraagd wordt waarom jullie toch ‘s nachts zomaar op de velden gingen werken ondanks het verbod van de taliban en het bijhorende, reële risico waarvan jullie zich blijkbaar bewust waren, verklaart u andermaal dat het overdag druk was, dat er minder water was en dat uw vader besliste dat jullie het ‘s nachts zouden doen (CGVS p. 11). Deze verklaringen overtuigen allerminst en zijn weinig aannemelijk. Los van de vraag op welke manier het ‘heel druk’ kon zijn in een Afghaans landbouwersdorp waar slechts 40-45 families wonen (CGVS p. 5), rijst de vraag waarom jullie deze ‘drukte’ wilden vermijden door doelbewust het gevaar op de zoeken en ‘s nachts te gaan irrigeren. Jullie waren immers goed op de hoogte van het verbod van de taliban om zich ‘s nachts

buiten te begeven en van de mogelijke gevolgen van het overtreden van dit verbod. Op deze pertinente vraag weet u dus geen overtuigend antwoord te geven, waardoor de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten opnieuw ondermijnd wordt.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. In zijn verzoekschrift stelt hij dat het CGVS ten onrechte geen rekening houdt met de realiteit ter plaatse, dat het inderdaad klopt dat hij afkomstig is uit een dorp met 40 à 45 families, dat het irrigeren van een veld algauw enkele uren in beslag neemt, dat wanneer een paar families hun veld hebben geïrrigeerd, de dag al voorbij is, dat indien verzoekers vader zijn beurt zou moeten afwachten, hij hooguit eenmaal per week het veld zou kunnen irrigeren, hetgeen te weinig is gezien de grootte van het veld en gelet op het groeiseizoen waar de ontlukende plantjes veel en op regelmatige tijdstippen water nodig hebben, en dat vandaar verzoekers vader ervoor had gekozen om de landbouwgronden tijdens de nacht te gaan irrigeren, omdat het dan ‘minder druk’ was.

Voorgaand betoog is niet meer dan het louter herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het louter vergoelijken en minimaliseren van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het opwerpen van losse beweringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de voorafgaande motivering kunnen weerleggen of ontkrachten. Verzoeker biedt hiermee nog steeds geen overtuigende verklaring waarom hij en zijn vader, ondanks het feit dat ze op de hoogte waren van het verbod van de taliban om zich ‘s nachts naar buiten te begeven en van de mogelijke gevolgen van het overtreden van dit verbod, toch ‘s nachts het veld gingen irrigeren. Het enkele gegeven dat het ‘s nachts minder druk zou zijn, maakt op zich nog steeds niet aannemelijk dat verzoeker en zijn vader doelbewust hun eigen leven en veiligheid op het spel zouden zetten om enkel en alleen het veld te kunnen gaan irrigeren. Gelet op de reputatie van de taliban en de door verzoeker geschetste context, met name dat het overtreden van het nachtelijk verbod om de huizen te verlaten kan leiden tot de dood, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat een dergelijke overweging om al dan niet het veld te irrigeren ‘s nachts als het minder druk zou zijn, niet opweegt tegen een vrees voor vervolging vanwege de taliban. Verzoeker brengt geen overtuigende elementen aan die hierover alsnog anders doen denken, zeker hij nu in zijn verzoekschrift zelf bevestigt dat de *“Taliban niet aarzelt om geweld te gebruiken”* (p. 5).

De Raad wijst nog op een bijkomende vaststelling die afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde problemen met de taliban. Op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verzoeker verklaard: *“Op een nacht was ik bezig op onze grond, samen met mijn vader. Daar zagen we de Taliban, die hadden explosieven bij. Mijn vader en ik gingen terug naar huis en daarna naar onze buurman. Van daar hebben we de overheid gebeld.”* (AD, vragenlijst CGVS punt 5). Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS heeft verzoeker op de vraag *“Hoe wist u dat het taliban waren die jullie tegenkwamen?”*, het volgende geantwoord: *“We waren op onze velden. Toen zagen we dat ze naar ons kwamen. Toen ze dichterbij waren, zagen we dat ze wapens bij zich hadden en een jerrycan. “We hebben jullie toch gezegd om ‘s nachts niet naar buiten te komen”, zeiden ze. Mijn vader zei dat we daar waren om onze velden te irrigeren. “Je kan dat ook overdag doen”, zeiden ze. We werden toen in elkaar geslagen. We gingen toen weg en terug naar huis.”* (NPO, p. 11). Ook tijdens zijn vrij relaas vertelde verzoeker *“We hadden schoppen vd taliban gekregen en werden weggejaagd.”* (NPO, p. 9). De vaststelling dat verzoeker op de DVZ niet heeft vermeld dat zij ‘s nachts door de taliban werden aangesproken en fysiek werden aangevallen, hetgeen een ernstig feit is, ondergraaft verder de geloofwaardigheid van zijn relaas.

5.7. Verder heeft de commissaris-generaal nog het volgende vastgesteld omtrent het tweede incident met de taliban en de gedragingen van verzoeker en zijn vader in de door hem geschetste context en omstandigheden:

“Meer nog, u en uw vader zouden zich enkele dagen later – nadat jullie die eerste nacht dus al opgemerkt waren door de taliban en door hen geslagen en weggejaagd – opnieuw ‘s nachts op de velden begeven hebben om verder te irrigeren (tijdens deze tweede nacht zou dan ook uw vader gedood zijn). Jullie hadden in de paar dagen tussen deze nachten, ondanks jullie eerdere nachtelijke aanvaring met de taliban, überhaupt niets veranderd aan jullie gedrag of activiteiten. Naar eigen zeggen ‘trok uw vader zich daar niets van aan, dachten jullie dat er geen nieuwe problemen zouden zijn en dat die ene nacht voorbij was’ (CGVS p. 13). *Deze verklaringen en de vaststelling dat jullie schijnbaar onverstoorde verder deden met jullie activiteiten (en dan nog opnieuw ‘s nachts), zijn dermate opzienbarend dat ze uw geloofwaardigheid verder op de helling plaatsen. Het is nauwelijks te geloven dat jullie, gezien de reputatie van de taliban, jullie eerdere confrontatie met hen en het feit dat ze jullie letterlijk gezegd hadden dat jullie de velden overdag konden irrigeren, deden alsof er niets aan de hand was, gewoon jullie activiteiten verderzetten en zelfs opnieuw het nachtelijke verbod met de voeten traden – op dat moment zouden door jullie toedoen immers al meerdere taliban zijn gedood, gewond en gevangens genomen door de overheidstroepen, en volgens u durfden zelfs de arbaki’s ‘s nachts niet buiten komen omdat ze bang waren* (CGVS p. 11, 12).” Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven.

Verzoeker stelt dat zijn vader eigenzinnig en “stijfhoofdig” van aard was, dat zijn vader weigerde om zich de les te laten spellen door de taliban die hem zouden gaan opleggen wanneer hij wel of niet het veld zou mogen irrigeren, en dat als zijn vader besloot om de velden 's nachts te gaan irrigeren, dit dan zou gebeuren, “punt, andere lijn”.

Met dit lichtvoetig en a posteriori betoog biedt verzoeker nog steeds geen overtuigende verklaring die zijn gedragingen en deze van zijn vader aannemelijk maakt. Rekening houdend met de reputatie van de taliban, de mogelijke bestraffing bij het overtreden van het nachtelijk verbod en de eerdere gewelddadige confrontatie met de taliban, maakt verzoeker met een loutere verwijzing naar de persoonlijkheid van zijn vader nog steeds niet aannemelijk dat zijn vader zichzelf en zijn zoon, in de door hem geschetste omstandigheden, opnieuw in een gevaarlijke en risicovolle situatie zou brengen om nogmaals 's nachts de velden te kunnen irrigeren. Dit alles klemmt te meer nu verzoeker zelf verklaart dat zelfs de lokale arbaki's 's nachts niet durfden buiten komen (NPO, p. 12).

Verder wijst de Raad er nog op dat verzoeker zichzelf in zijn verzoekschrift tegensprekt waar hij enerzijds stelt dat de verwittiging van de taliban om 's nachts de velden niet te betreden, alleen maar bij woorden zou blijven, en niet zo'n vaart zou nemen (verzoekschrift, pagina 7), en anderzijds aanhaalt dat uit zijn verklaringen is gebleken dat de taliban niet aarzelen om geweld te gebruiken (verzoekschrift, pagina 5). Deze inconsistentie doet eveneens afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn beweerde problemen met de taliban.

5.8. De overige motieven omtrent het onaannemelijke gedrag van zijn vader die na het eerste incident met de taliban naar de buurman ging om naar de overheid te bellen, het onaannemelijke gedrag van verzoeker na de dood van zijn vader toen hij een half jaar bij zijn oom ging wonen in hetzelfde dorp en de weinige geloofwaardige verklaringen omtrent het gedrag van zijn oom nadat hij een dreigbrief ontving, verzoekers onwetendheid over welke groep van de taliban hij problemen zou kennen en het gebrek aan informatie omtrent de stappen die zijn oom heeft ondernomen om de moord op zijn vader aan te klagen, laat verzoeker geheel ongemoeid. Deze motieven, die draagkrachtig zijn, blijven bijgevolg onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

5.9. Verzoeker merkt in zijn verzoekschrift voorts op dat indien de protection officer zijn antwoorden niet voldoende achtte, niets hem belette om bijkomende vragen te stellen, hetgeen hij evenwel heeft nagelaten. Verzoeker wordt erop gewezen dat hij zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt en dat het niet aan de commissaris-generaal toekomt om het persoonlijk onderhoud te “sturen”. Verzoeker noch zijn raadsman maakten doorheen het persoonlijk onderhoud bovendien enige opmerking met betrekking tot de vraagstelling, ook niet wanneer hen op het einde van het onderhoud uitdrukkelijk de kans werd geboden iets toe te voegen. Het is dan ook allerm minst ernstig om in het thans voorliggende verzoekschrift plots te beweren dat er tijdens het persoonlijk onderhoud onvoldoende onderzoek zou zijn gevoerd naar verzoekers relaas. Dit is slechts een blote post factum-bewering, die duidelijk tot stand kwam na confrontatie met de bestreden beslissing. Het stond verzoeker bovendien vrij om in het verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting alsnog elementen aan te halen om zijn relaas aannemelijk te maken, quod non. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geheel nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden kunnen werpen op de bestreden beslissing. Ten slotte wordt vastgesteld dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud wel degelijk nader werd bevraagd omtrent zijn gedrag en activiteiten en deze van zijn vader en daarbij de gelegenheid werd geboden om hun drijfveren toe te lichten. Verzoekers antwoorden wisten echter niet te overtuigen, zoals hierboven uiteengezet.

Verzoeker hekelt tevens in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal zwijgt over diverse correcte, coherente en eensluidende antwoorden in zijn persoonlijk onderhoud. De Raad wijst er in dit verband op dat de motiveringsplicht in hoofde van het CGVS dan wel in hoofde van de Raad geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de verzoeker om internationale bescherming in de bestreden beslissing dan wel in dit arrest op te nemen.

Verder brengt verzoeker geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming in zijn nadeel zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben zij geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

In zoverre verzoeker meent dat zijn verklaringen op de DVZ en het CGVS die wel aannemelijk en eensluidend zijn, in ruime mate de verklaringen die niet aannemelijk zijn overstijgen, laat hij echter na dit betoog te concretiseren of te staven. In elk geval wordt benadrukt dat de vaagheden en onaannemelijkheden in verzoekers verklaringen van een dermate zwaarwichtige aard zijn dat ze niet kunnen opwegen tegen de enkele verklaringen die wel aannemelijk zouden zijn.

Waar verzoeker stelt dat hij onvoorbereid naar zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS is gegaan en suggereert dat zijn relaas accurater zou zijn geweest indien hij de gebeurtenissen en zijn directe vluchtmotieven voor zichzelf best even op een rijtje had kunnen en moeten zetten, verschoont hij de gedane vaststellingen uit de bestreden beslissing niet. Het is de enkele en volledige verantwoordelijkheid van de verzoeker om in het kader van zijn procedure waarheidsgetrouwe en aannemelijke verklaringen af te leggen. Verzoeker toont niet aan dat hij zich niet bewust kon zijn van het belang van zijn persoonlijk onderhoud voor het onderzoek en de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Hoe dan ook kan een louter gebrek aan voorbereiding de verscheidene vaststellingen in de bestreden beslissing met betrekking tot kernelementen van zijn relaas niet verklaren. Ten slotte wijst de Raad erop dat verzoeker op 30 april 2021 werd uitgenodigd voor zijn persoonlijk onderhoud op 26 mei 2021 en dus ruim de tijd had om zich voor te bereiden, te meer verzoeker reeds op de DVZ werd geïnterviewd op 13 september 2019 en enig idee had wat hij kon verwachten.

5.10. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban.

Uit wat voorafgaat is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers problemen met de taliban. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Aldus blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

Voor zover verzoeker betoogt dat hij van zijn overheid geen bescherming kan verkrijgen, wijst de Raad erop dat vermits geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden problemen met de taliban, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst irrelevant is.

5.11. In het verzoekschrift stipt verzoeker nog het risico op vervolging aan ten gevolge van het feit dat hij na een langdurig afwezigheid van meer dan vijf jaar de aandacht zal trekken van de plaatselijke bevolking met alle verhoogde veiligheidsrisico's van dien. Verzoeker stelt daarbij een ernstig risico te lopen op onder meer een ontvoering hetzij een afrekening om reden dat hij als een ongelovige zal worden aanzien.

Op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, die door beide partijen werd aangeleverd, kan de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *"Afghanistan Country Focus"*, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de de-facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO *"Afghanistan Country Focus"*, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de-facto-talibanregering, evenals de provinciale de-facto-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven en die, onder meer, een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *"Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022"*, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *"Afghanistan targeting of*

individuals", augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het de-facto-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het de-facto-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate"*, van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "zina" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel op mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatie-technologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons wordt bekeken (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de 'geloofsethiek en denkwijze' van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 december 2021 in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen. Bronnen geven tevens aan dat individuen die worden gezien als 'verwesterd', kunnen worden bedreigd door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als 'verraders' of 'ongelovigen' (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA

“Guidance Note” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit de voorliggende objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen ‘die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden’, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die ‘verwesterd’ zijn, of als ‘verwesterd’ worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn. Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, de regio van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, het beroep van de verzoeker, de gedragingen van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijding in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “Country Guidance” wordt gesteld dat vervolging in Afghanistan van personen die onder voormelde risicoprofielen vallen kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Gelet op wat voorafgaat kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “Country Guidance: Afghanistan”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

5.12. Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker is gehoord voor de machtsovername door de taliban. Zoals reeds vermeld, werd verzoeker gehoord op 26 mei 2021, waarna de commissaris-generaal op 17 juni 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam zonder verzoeker opnieuw te horen.

Verzoeker heeft evenwel de mogelijkheid om zijn verzoek om internationale bescherming op nuttige wijze aan te vullen of te wijzigen in het licht van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan en desgevallend, in de huidige stand van de procedure, individuele elementen of persoonlijke omstandigheden voor te leggen bij de beoordeling in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Immers kan verzoeker dit bewerkstelligen via het verzoekschrift en/of via een aanvullende nota of middels zijn verklaringen ter terechtzitting.

Verzoeker laat in casu na om in zijn verzoekschrift enig concreet element voor te leggen waaruit kan blijken dat hij is verwesterd of als zodanig kan worden beschouwd.

Een loutere verwijzing naar zijn langdurige afwezigheid uit Afghanistan en naar zijn verblijf in België/Europa volstaat op zich niet om aan te nemen dat bij verzoeker sprake is van verwestering in de zin dat hij zich de in België en Europa heersende normen en waarden heeft eigen gemaakt. Evenmin kan hieruit een toegeschreven verwestering worden afgeleid, in de zin dat hij blijkt geeft van activiteiten, gedrag, een uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans of niet-islamitisch kunnen worden gezien en/of die indruisen tegen de (religieuze) regels, wetten, gebruiken en normen zoals heden vormgegeven door de taliban. Er liggen ook geen concrete elementen voor waaruit blijkt dat verzoeker iemand is die door zijn handelingen of gedragingen de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden of dat hij als zodanig zal worden beschouwd. Verder blijkt niet dat er bij verzoeker sprake is van een opvatting, gedachte of mening die ingaat tegen het gedachtengoed van de taliban, laat staan dat hij uiting geeft aan oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of zijn omgeving in zijn regio van herkomst, noch blijkt dat verzoeker een afwijkende religieuze overtuiging heeft of tot een specifieke sociale groep behoort. Ten slotte maakt hij

ook niet concreet aannemelijk dat dergelijke gedachte, opvatting of mening of religieuze overtuiging hem kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap in zijn regio van herkomst.

Uit het leeftijdsonderzoek blijkt dat verzoeker minstens 15 à 16 jaar oud was toen hij Afghanistan, volgens zijn verklaringen, in 2016-2017 verliet (AD CGVS, stuk 7, Verklaring DVZ, vraag 37, p. 12). Hij bracht aldus een groot gedeelte van zijn vormende jaren door in Afghanistan waarbij kan worden aangenomen dat hij reeds gevormd was naar Afgaanse gebruiken, waarden en normen voor hij in Europa en België aankwam. Verder blijkt dat verzoeker ongeveer twee jaar af en toe naar school ging, in de koran leerde lezen in de moskee en zijn vader hielp op de velden en in de boomgaard (NPO, p. 5-7), hetgeen betekent dat hij volop deelnam aan de Afgaanse samenleving. Verzoeker toont niet aan dat hij de Afgaanse gebruiken, waarden en normen waarin hij is opgegroeid heden niet langer kent.

Verzoeker kwam in België aan toen hij reeds meerderjarig was (zie punt 5.2). De loutere duur van zijn verblijf in België is, gelet op wat voorafgaat en zonder enige concrete invulling van de omstandigheden van zijn verblijf en zijn traject alhier, niet van die aard dat kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afgaanse normen en waarden. Met een loutere verwijzing naar zijn verblijf in Europa en langdurige afwezigheid uit Afghanistan toont verzoeker niet aan dat of waarom hij bij een terugkeer naar Afghanistan zou worden geconfronteerd met zodanig ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat hij zijn leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat hij er niet (meer) zou kunnen aarden.

Verzoeker schetst immers geen concreet en diepgaand beeld van de impact van zijn verblijf in België en Europa op de gevolgen van een terugkeer naar Afghanistan, met name waarom hij hierdoor onder de negatieve aandacht van zijn lokale gemeenschap en/of de taliban zou komen, al dan niet wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat zou zijn zich te conformeren aan de huidige binnen de Afgaanse samenleving geldende regels en normen. Minstens toont verzoeker niet aan dat hij doorheen de jaren die hij in Europa heeft doorgebracht totaal vervreemd zou zijn geraakt van de gebruikelijke Afgaanse waarden en normen of zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Hierboven werd reeds gesteld dat uit de landeninformatie niet volgt dat voor elke Afgaan die terugkeert louter omwille van zijn verblijf in het buitenland een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen noch dat elke Afgaan louter omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en sociale normen heeft overschreden. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit het tegendeel kan blijken. Hij brengt ook geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat hij in concreto aannemelijk zou maken dat hij daardoor dreigt te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd.

Met zijn zeer summier betoog toont verzoeker verder niet in concreto aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als een ongelovige. Hij laat immers na deze bewering uit te werken of op enige wijze uiteen te zetten waarom men hem bij een terugkeer naar Afghanistan als 'ongelovige' zal beschouwen, te meer hij zichzelf nog steeds als moslim beschrijft (NPO, p. 4).

Gelet op wat voorafgaat brengt verzoeker in het kader van zijn verzoek geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zou worden gevisieerd omwille van zijn verblijf in Europa. Tevens kan, gezien zijn individuele omstandigheden, niet worden aangenomen dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan omwille van een (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding zal worden gevisieerd of vervolgd. De Raad wijst erop dat het aan verzoeker toekomt om zijn vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering te concretiseren en kan slechts vaststellen dat hij daar op basis van de door hem aangereikte elementen niet in slaagt.

Uit het voorgaande is gebleken dat verzoeker geen geloofwaardige problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan heeft aannemelijk gemaakt zodat hij evenmin aannemelijk maakt dat hij omwille van problemen uit het verleden in de negatieve aandacht van de taliban of zijn lokale gemeenschap zal komen te staan in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Verder brengt verzoeker geen concreet element aan waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofd sprake zou kunnen zijn van een

uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade. Een loutere verwijzing naar zijn langdurige afwezigheid volstaat daartoe niet.

5.12. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde feiten waarbij hij en zijn vader door de taliban zouden zijn aangevallen, zijn vader kort nadien werd vermoord en hijzelf ook met de dood werd bedreigd, en hij evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat hij louter omwille van zijn verblijf in Europa zal worden vervolgd of geviséerd door de taliban of anderen, al dan niet omwille van een (toegeschreven) verwestering.

Waar hij aanvoert dat hij bij terugkeer naar zijn regio in Afghanistan omwille van zijn langdurige afwezigheid de aandacht zal trekken van de plaatselijke bevolking met alle verhoogde veiligheidsrisico's van dien, waaronder een risico op ontvoering of op afrekening, kan eveneens worden verwezen naar wat hierboven wordt gesteld. Er liggen geen concrete elementen voor die het bestaan van dergelijk risico in zijn hoofde kunnen staven. Een vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hiertoe in gebreke.

6.3. Waar verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG, heden de richtlijn 2011/95/EU.

Uit een samenlezing van de bewoordingen van de in de bestreden beslissing aangehaalde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58). De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die kan worden aangemerkt als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49). Er kan dus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van een van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond en verzoeker bij terugkeer op intentionele en gerichte wijze zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Uit de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, zoals voorgelegd door beide partijen, volgt dat de oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, inclusief de gezondheidszorg en voedseltoegang, in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in het land is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren. Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie. Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet worden erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van

financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Hoewel hun economisch beleid voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan alsnog escaleerde tot een hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet blijken dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan (overwegend) zou worden veroorzaakt door gedragingen, laat staan door handelingen of nalatigheid van opzettelijke en intentionele aard, van de taliban en/of een andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij voert niet aan en toont ook niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die een ander licht kunnen werpen op voorgaande analyse.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, met name 'in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn' (EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk). Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Daarnaast wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

6.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en

opstandige groepen zoals de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername door de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *"Country Guidance: Afghanistan"*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burger-slachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. *'Explosive remnants of war'* waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van *'targeted killings'*. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict-gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1164 werden gecodeerd als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *"Country Guidance: Afghanistan"*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *"Country Guidance: Afghanistan"*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de EUAA *"Country Guidance: Afghanistan"*.

Wat betreft zijn daadwerkelijke bestemming bij terugkeer naar Afghanistan, wordt vastgesteld dat verzoeker afkomstig is uit de provincie Paktia. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er in deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich in casu niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 (p. 125).

Door zeer algemeen te stellen dat de NAVO-troepen het land hebben verlaten, maar de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan nog steeds volatiel blijft, brengt verzoeker geen concrete elementen of informatie waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop voormelde analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een daglicht stellen. Verzoekers betoog dat hij omwille van een langdurig verblijf in het buitenland een verhoogd risico loopt, is niet dienstig nu voor de provincie Paktia niet blijkt dat er een reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld.

6.5. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een manifeste appreciatiefout blijkt niet. Evenmin kan een schending van het redelijkheidsbeginsel of de materiële motiveringsplicht worden aangenomen.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend vierentwintig door:

M. MAES,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES